

ВАСИЛ РАЙКОВ

СРЕЩА ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ

chitanka.info

— Ларс, къде си бе, човече? Не мога да се измъкна оттук.

Стоян Мавриков сечеше дебела като ръка лиана.

— Момент, драги! Не мога да изпусна такъв драматичен кадър: инженер Мавриков в борба с девствената природа на Южна Бирма.

Наблизо забръмча кинокамера и след малко от храстите излезе набит, късо подстриган мъж. Той застана на безопасно разстояние от паранга на инженера и продължи да наблюдава развеселен схватката му с растенията.

— Внимавай! Ще си отрежеш главата с този нож.

— Май не струва много, щом така лесно се съгласих да тръгна с проклетата ви експедиция... Ох, най-последно! — Мавриков се освободи от лианите. Широкото му лице бе плувнало в пот. — Хайде сега към лагера, докторе! Нататък е още по-непроходим гъсталак.

Двамата тръгнаха към брега на реката. Зад храстите се чу задаваният ропот на мотор.

— Чуваш ли! Щуцки е оправил своя примус. Скоро ще продължим.

— Откъде се намери тоя луд хидролог? — измърмори Мавриков. — Едва не ни удави. Кой казваше, че поляците били кротки натури?

— Не се сърди! При твоя темперамент студените бани действуват отлично — подхвърли Ларс и сам се изсмя на шегата си.

По тясната брегова ивица бяха пръснати кутии с грес, туби с бензин и набор инструменти. Около двигателя на тясната и дълга лодка се въртеше едър белокож мъж по гащета. Ръцете, лицето и шията му бяха придобили морковен загар и се сливаха с буйните му русочервени къдри.

— Само в очите му няма масло — усмихна се инженерът. — Хей, Роман, ще успееш ли да оправяш тоя нов ковчег?

— Не се тревожи! За следващия потоп ще бъде напълно готов — озъби се весело полякът.

Скоро след това тримата бяха отново на път. Идеята да тръгнат нагоре по притока беше на д-р Карин. Археологът беше научил от местното население за някакви блатата сред непроходимите джунгли и за странните им обитатели, които никой не беше виждал.

Късно след обяд навлязоха в широк завой. Плътните стени от дървета и храсти побягнаха като изплашени в страни и пред очите им блесна светлина.

— Ето ги твоите блатата, докторе! — каза тържествуващо Щуцки.

— Знаех си аз, че наистина съществуват. Предчувствието никога не ме лъже. — Гласът на обикновено сдържания Карин сега потреперваше. — Давай пълен напред, Роман!

— Я, по-кратко, вие двамата! — намеси се хладно Мавриков. — Да не искате да нощуваме в лодката? Карай към брега, Щуцки!

Полякът послушно подкара към група чапралови дървета, които ограждаха в зелените си прегръдки тънка ивица пясък. След малко изключи двигателя и за да убие инерцията, насочи лодката в дъга към брега. Но в този миг тя се блъсна в нещо и те политнаха напред.

— Пак ли корабокрушение? — обади се Мавриков.

Без да отговори, Щуцки изскочи от лодката. Водата стигна до бедрата му. Той закрачи спокойно към носа и след малко оттам долетя възбуденият му глас:

— Ларс, ела бързо! Тук има нещо за тебе.

Археологът го последва без колебание. Носът на пирогата беше опрял в някакъв цилиндричен предмет, от който Щуцки свличаше с ръка тинята. Откри се гранитната повърхност на една колона, върху която ясно личеше сложен орнамент.

— Чудесна находка от шанийския културен кръг — бързо определи Карин. — Гледай ти! Но какво търси тук? Хайде бързо към брега, да маркираме оттам находката!

След половин час лагерът беше готов. Върху огъня пътниците хвърлиха зелени клонки, чийто лютив дим пъдеше комарите. Апетитно миришеше на кафе и препечен хляб. Отстрани висяха хамаците, готови за спане.

Малко по-късно тримата легнаха край огъня и запушиха. Гласовете на джунглата не ги тревожеха, те отдавна бяха привикнали към тях. От време на време изплашеният крясък на някоя маймуна или призивният зов на елен прекъсваше сладкия им разговор и те се заслушваха. После отново продължаваща да си говорят тихо.

Изведнъж отчаян човешки вик ви накара да посегнат към оръжието. Веднага последва и злобното ръмжене на тигър. Щуцки включи ръчния прожектор и сноп светлина проряза проход през гъсталака. Тримата затичаха натам. До ушите им достигаха ясното прашчане на клонки, ръмженето на разгневения хищник и немощният глас на човек. След няколко минути в осветленото петно се появи едър

тигър, поставил лапа върху неподвижно кафяво тяло. Смутен от появата на нови неприятели, той не отместваше святкащите си очи от тях. Карин изпрати дълъг откос с автомата и горският разбойник се срина без звук край жертвата си.

Човекът беше припаднал повече от уплаха, отколкото от дълбоките драскотини по лявата му плешка. Мавриков го вдигна внимателно, а Карин грижливо събра оръжието му. В ръцете на инженера туземецът изглеждаше като дете — толкова крехък и дребен беше той.

Още докато го превързваха, те забелязаха, че беше ужасно изроден. Тънките му и къси крайници далеч не съответствуваха на трупа. Почти нямаше врат, главата му беше хлътнала между мършавите рамене. Долната му челюст беше малка и някак сплесната нагоре, което придаваше птиче изражение на дребничкото му лице.

— Красавец! — пошегува се мрачно Щуцки. — От какво ли е боледувал горният човек!

— Израждане вследствие на тежко обременена наследственост. Случва се често при изолирани племенни групи — отвърна Карин.

Раненият промърмори нещо задавено и замаха с ръце.

— Да му сложим малко морфин, а? — предложи инженерът. — Да се наспи спокойно тази нощ, пък утре ще видим какво да го правим.

Щуцки вече ровеше в походката аптечка. След малко се приближи с готова спринцовка в ръка.

— Цяла милосърдна сестра си, Роман — каза Карин, когато едрият като мечка мъж заби сърчно иглата. — Хайде, лягайте сега! Първата смяна ще дежурия аз.

Двамата не чакаха повторна покана и бързо се наместиха в хамаците. Изнурените им тела потръпнаха от удоволствие. Скоро оттам долитаха само дълбокото им дишане.

Карин хвърли няколко дървета и зелени клонки в огъня и постави на удобно място автомата и прожектора. С какво нетърпение беше чакал този миг, за да разгледа спокойно вещите на ранения. Поясът не му направи никакво впечатление — беше дебела връв от палмово лико. На нея висяха груба дървена кания и торбичка с огниво и кремък.

— Охо, ловец на тигри! — промълви с незлоблива насмешка той. Познаваше обичая на ловците от джунглата да изгарят мустаците на

убития тигър, за да не ги преследва неговият дух. Все със същото безстрастно любопитство разгледа и кинжала — с примитивна дръжка и майсторски изковано острие. Но когато взе в ръцете си тежкия арбалет, очите му заблестяха. Беше образец от епохата на великия шанийски разцвет — силен лък, слепен от няколко бамбукови пластини, със сложен спусков механизъм от добре полирана костенуркова плочка и къси масивни стрели с различни по форма върхове.

Арбалет! Какво търсеше той у едно такова примитивно създание? Раненият не приличаше по нищо друго на туземните племена, чиито ловци и до днес използваха арбалета по джунглите на Бирма, освен по оръжието си. А да се помисли за някакъв контакт между него и тях беше изключено. Блатата се намираха на стотици километри от най-близкото селище, дотам се простираха и непроходими гори...

Но колоната?... Тя беше безусловно шанийска работа. Как е дошла дотук? А туземецът пред очите му беше твърде различен от отдавна изчезналия антропологичен шанийски тип. Тогава?...

Като не може да даде задоволителни отговори на тези въпроси, Карин се изтегна край огъня и се помъчи да се занимава с нещо друго. Но не намери покой. Докато трая неговата смяна, нови и нови мисли се трупаха в разпалената му глава, една от друга по-противоречиви, и той напразно се мъчеше да изгради от тях някаква логична постройка.

* * *

Ларс Карин се събуди изведнъж с мъчителното чувство, че някой го дебне. Две горящи черни очи го наблюдаваха втренчено от земята, но щом срещнаха погледа му, веднага се затвориха. „Хитрец! — помисли археологът и скочи от хамака. — Сигурно се е канел да бяга!“ Той се протегна звучно, после отиде при изгасналия огън. Щуцки, който беше дежурил последната смяна, се миеше.

— Нашият приятел се готвеше да бяга — викна Карин към него и се наведе над ранения. Хвана го внимателно за здравото рамо и го разтърси, но онзи не реагира. Само лицето му се сви мъчително от болката.

Полякът ги наблюдаваше усмихнато.

— Май те мисли за тигър — избоботи той и плисна шепа вода на лицето си.

— Хей — каза Карин на някакво наречие. — Ние сме приятели, чуваш ли?

Туземецът продължаваше да се преструва на заспал. Но археологът не мислеше да се предава. Опита всички познати наречия, докато изведнъж туземецът отвори очи, удивен, че му говорят на неговия език.

— Ние сме приятели — повтори Карин. — Къде е племето? Ще те отведем при него. Чуваш ли, къде е твоето село?

— Там, където изгрява слънцето — отвърна раненият и проплака като малко дете. — Аз съм болен. Много болен.

Той наистина беше зле. Мъчителна треска разтърсваше слабото му тяло. Тримата закусиха набързо, нахраниха туземеца и решиха веднага да тръгнат към селището. Направиха от единия хамак носилка и скоро малката група навлезе в джунглата. За да се движат по-бързо, взеха само оръжието си, портативната радиостанция и храна за един-два дни. Всичко друго натовариха в лодката и я закотвиха на десетина метра от брега. Разбира се, и сега на рамото на археолога се полюшваше кинокамерата.

След два часа гората изведнъж оредя. Пред очите им се откри гледка, каквато най-малко очакваха. В подножието на ниска заоблена планина се белееше голям каменен град. Къщите образуваха няколко почти правилни кръга около малка могила, в центъра на която се издигаше висок храм. Неговият кошероподобен купол, силно източен на края, се извисяваше в синьото небе като чудновато минаре. Четири тумбести колоса с обли глави и с по три кръгли изпъкнали очи, разположени отпред и от двете страни на главата, поддържаха покрива на храма върху мощните си плещи. Наоколо се виждаха само деца.

Щом приближиха първите къщи, селището изведнъж се оживи. Скоро ги заобиколи група възбудени мъже, въоръжени с арбалети. Карин побърза да им извика, че са приятели, и те отпуснаха ръце, но се успокоиха едва когато видяха в носилката своя другар.

Целия ден тримата прекараха в каменния град. Той беше много занемарен, тънеше в мръсотия и разруха. Племето сякаш живееше не като собственик, а като нехаен наемател. Красивите някога къщи, с

интересна архитектура, се бяха превърнали в жалки развалини. Единствено храмът беше устоял на времето, поддържан редовно от грижливи ръце.

Само един поглед върху туземците беше достатъчен да разкрие причините. Те всички носеха белезите на ужасно изграждане. Техните лениви и морни движения обясняваха красноречиво всичко. Изродите и сакатите в това чудновато племе бяха толкова много, че сигурно малцината по-жизнеспособни туземци едва ги изхранваха въпреки обилните плодове на джунглата. Тримата пътешественици бяха попаднали в някакъв невероятен свят, осъден на бавна, но жестока гибел. Ларс Карин не седна през целия ден. Той направи снимки на запазените къщи и на храма отвън заедно с всичките деца и възрастни, които успя да привлече за фигуранти. Но в храма не го пуснаха. Колкото пъти се приближеше до масивната врата, жреците изсумтяваха неодобрително. Като не му оставаше нищо друго, той реши да чака подходящ случай.

Надвечер археологът беше толкова изморен, че веднага пожела да си легне в отредената за тях къща на площада. Но и това не можа да стори. Скоро пред храма лумнаха високи огньове и цялото племе се настани край тях. Нямаше никакви буйни танци, каквито и тримата бяха склонни да очакват. Туземците седяха кротко по местата си и пееха някаква тъжна и провлечена песен, която ставаше още по-тягостна от монотонното думкане на тъпаните.

— Започва някакъв религиозен празник — каза Карин, който изведнъж забрави умората си. — Прилича ми на подготовка за жертвоприношение, което сигурно ще извършат утре.

— Очаквах да видя някой моден танц — каза разочарован Щуцки. — Ларс, няма ли все пак да потанцуват малко?

Но археологът не го чу. Той извади бележника си и започна бързо да записва.

— Думите на тази балада са колкото интересни, толкова и загадъчни — започна по-късно Карин, когато туземците се прибраха по домовете си. — Разказват за времето, когато племето било непобедимо. После пък се говори за някакво дълго пътуване из джунглата, вероятно за една от племенните миграции. Жалко, че нищо не се казва в песента за причините. Посред пътя от небето пристигнал с гръм „ръмжащият огнен железен бог“. Той бил разгневен, задето те

напуснали каменния си град. Тогава те отишли при „големите води“ и построили нов град, още по-голям от предишния. Като че ли за този става дума. Издигнали на своя бог и величествен храм. Но той не им простил и върху племето продължили да падат проклятията му. Само жертвите могат да намалят сега неговият гняв.

— Какво се чудиш? — каза Щуцки. — Всички богове са разгневени, когато нещо в работите на племето не е в ред. Поне жреците тълкуват така несполуките.

— Да, но в никоя туземна песен не се говори за железен бог — възрази тихо Карин. — Тъкмо това ме смущава.

— Страшно ненаситни са археолозите — засмя се Мавриков. — Не ти ли стига цяло шанийско селище, Ларс? Какво искаш още? Утре трябва да тръгваме, за да бъдем навреме в базата.

— Аз ще остана — каза твърдо Карин. — Няма да изпусна обряда. Искам да го филмирам.

— Невъзможен си, Ларс — обади се Щуцки, който отдавна лежеше на рогозката в ъгъла. — Добре, оставаме! Ако това ти е достатъчно, затвори сега проклетата си уста и ме остави да спя.

Още преди изгрев слънце цялото племе се събра пред храма. Всички бяха с празнична украса. Пъстрите бои сякаш подчертаваха изродените им тела, правеха ги още по-жалки.

Когато първите слънчеви лъчи позлатиха купола на храма, неговата масивна врата започна бавно да се отваря. Племето запя обредна песен. Жреците прекрачиха прага, последвани от стихналото множество. Карин и другарите му побързаха да се присъединят към шествието и успяха да влязат с едни от първите. Но още на вратата те се стъписаха от изненада. В дъното на храма стоеше някакво далечно подобие на човек от матовосив метал. Имаше съвсем къси крака, тумбесто тяло и почти сферична глава, на която светеха като очи изпъкнали лещи, разположени в четирите посоки на света. Беше поставено в кръгъл каменен постамент с отвесни и гладки вътрешни стени, вероятно за да не може да излиза. Масивната ходова част на робота, защото това беше един чудесен на вид робот, приличаше повече на танк. Но туземците сигурно бяха открили някакво сходство между него и своите божества, затова го бяха провъзгласили за бог.

Роботът беше твърде съвършен не само по вид, но и по устройство. Тримата бели се убедиха в това още в първите мигове. С

появяването на хората той бавно извъртя главата си и право срещу тях заблестя едното му „око“ — безстрастно и немигащо. От неговите метални недра се разнесе зловещо ръмжене. Цветът му бързо започна да става оранжевочервен, сякаш в него запламтя силен огън и се разля на кървави отблясъци. А когато туземците подхвърлиха вързаното жертвено животно и то се допря до тялото на робота, блесна ослепителна светкавица и животното падна умъртвено на земята.

Тъкмо тогава погледът на Мавриков бе привлечен от червената светлина на джобния му дозиметър.

— Бързо навън! Има силна радиация — изкрещя диво той.

Туземците се стъписаха, когато белите ги заблъскаха назад. Покорени от виковете на Карин, дойдоха и останалите. Последни напуснаха храма жреците, чиито погледи не предвещаваха нищо добро. Щом се скри и сетният човек, бученето зад стените утихна...

— Това пък чудо какво беше? — промълви смаян Щуцки, като се посъвзе от изненадата.

— Робот — каза Мавриков. — Всяко дете може да разбере.

— Ръмжащият железен бог — подхвърли Карин. — Но как ли ръмжи и пръска огън?

— Много просто. — Мавриков обясняваше така, сякаш сам беше конструирал робота. — Ръмженето и променянето на цвета трябва само да плаши неприятелите, а мълнията се явява, когато нещо се допре до него. Обикновено електрическо изпразване.

Към тях се приближи вождът на племето, заобиколен от старейшините. Той започна да разказва нещо на Карин, докато другите се усмихваха покровителствено.

— Успокоява ни — преведе археологът. — Казва да не се плашим от техния бог. Откакто свят светувал, те все така му принасяли жертви. И божеството все по този начин умъртвявало животните, но на тях не им правело нищо лошо. Затова да не се плашим, а да се върнем отново в храма с тях.

— Дума да не става! — извика Мавриков. — Кажи им, че е опасно да се стои вътре, намери там някакво обяснение.

Карин говори дълго на вожда. Сега старейшините не се смееха, а слушаха внимателно думите на белия човек. После се върнаха мълчаливо при племето. Оттам се понесоха недоволни викове, но тримата продължаваха да си говорят, без да им обръщат внимание.

— А откъде взема електрическа енергия този робот? — попита Карин. — Какъвто и акумулатор да има, той все ще се изтощи. Ако вярваме поне отчасти на вожда, техният „бог“ седи отдавна в храма.

— Роботът има атомен реактор — каза убедено Мавриков. — Радиацията е достатъчно доказателство за това. Впрочем никакъв друг двигател не би действувал толкова дълго време, без да се подновят източниците му на енергия.

— За първи път чувам за атомен робот — каза объркано Карин. — Тогава излиза...

— Точно така — прекъсна го Мавриков. — Това е гост от Космоса. Само няма как да разберем от колко време стои погребан тук.

Щуцки махна с ръка.

— Гостенин! Гостите не седят винаги с готово жилище. Що ли не му пратих един откос с автомата?

— Ти си полудял? — възмути се инженерът. — Толкова години човечеството се мъчи да създаде сполучлив електронен мозък, а ти искаш да унищожиш този космически пратеник. Кой знае колко нови неща ще се научат от неговото устройство?

— Разбира се! Даже се чудя защо не отидеш веднага на проучване? — подхвърли полякът. — Ще те посрещне с музика и фойерверки.

— Ето защо са толкова изродени — каза Карин след кратко мълчание. — А ние два дни се мъчим да открием причината.

— Представете ли си? — обади се Мавриков. — Те са мъкнали тежкия робот по дългия път през джунглата, без да подозират каква ужасна гибел им готви той. Най-смелите са измрели веднага от допира с него. Изплашени от тяхната страшна смърт, другите са приготвили голямата носилка, за която става дума в техните религиозни песни, и с нея са го довели дотук. Можеше би още тогава да издялаха дълбокия каменен съд, в който седи, и да го поставят в него, за да не избяга. Доколкото забелязах, ходовата му част е отлична. И през цялото време от атомния реактор на работа са се изливали смъртоносни лъчи. В същност дозата на облъчването не е била убийствена, но значителна, за да им навреди. Всеки ден, докато те са му пеели свещените си песни и са измисляли даже нови в негова чест, той ги е обливал с потоци невидими лъчи. Скоро започнали да се раждат изроди, а племето продължавало да се размножава, докато добило днешния си вид...

— Пристигат на това място и в късо време изграждат каменния град — продължи Карин, сякаш и двамата разказваха позната история. — Старите майстори са още живи, та селището придобива онзи блясък, с който се славят техните градове от векове. Но те измират. Тяхното място се заема от изродените им деца, под чиито сковани пръсти излизат само груби подражания на старите шедьоври. Смъртността рязко се увеличава, макар че сега роботът ги облъчва по-рядко, само на религиозните тържества. А който оцелява, е още по-изроден от своите родители. Създава се нежизнеспособно поколение, лениво и отпуснато, безсилно да се бори с природата и суровия живот. Градът загубва своя блясък и заприличва на развалина...

— Жестока съдба! — каза трогнат Щуцки. — Да носят на гърбовете си своята гибел и да ѝ се кланят като на божество. Нещастници! Впрочем как е изпратен роботът тук? — Полякът се беше обърнал към Мавриков. — Какво ще кажеш за това?

— Например със снаряд, който се е отворил при падането си. Идеята не е особено нова.

— Цел? — Щуцки го гледаше като следовател.

— Събиране на информация от една непозната планета. Едва ли мислиш, че роботът сам е пожелал да дойде тук.

— А как ще се върне да я предаде?

— Нашите междупланетни станции не ни ли предават информация от Космоса? Той я предава оттук. Да речем, на определено време, когато двете планети застанат в благоприятно положение една спрямо друга в пространството.

— Предавам се — вдигна ръце Щуцки, но като помисли малко, извика: — Чакай, чакай! Щом има такава цел, защо унищожава най-висшите същества, с които е влязъл в контакт? Кажи де?

— И аз това се чудя — усмихни се кисело инженерът, но очите му останаха съвсем сериозни. — В същност какво да разбираме под „висши същества“? Да се поставим на мястото на робота!...

— Археологията в помощ на техниката — обади се Карин. — Естествено биологични обекти на умственото равнище на съществата, които са го създали и изпратили тук.

— Точно така! — одобри Мавриков. — Няма друга мярка за сравнение. От всички останали същества той трябва да се пази, за да не го унищожат. За него те са диви зверове. Така е програмиран. Ако

пък срещне разумни същества, ще приеме от тях информация, ще я изпрати по съответния начин (аз не знам още по кой) и едва тогава те ще дойдат. Защо да си губят напразно времето с едно посещение на нашата планета? Вместо това ще търсят други планети в Космоса, където може да се очаква подобна форма на живот, на мислещ живот. И ще отидат там. Според мен това е целта на работа, без да твърдя, че съм прав. Търся само логично обяснение на нещата.

— А може би и той трябва да предаде информация, ако срещне такива мислещи същества, каквито търси — подхвърли Карин.

Мавриков побледня от едва сдържано вълнение.

— Не смеех да го кажа гласно, макар че все за това си мисля — призна той. — Но как да разберем? Как?...

— Ще разберем! Нали не дава да се доближим до него! — каза отново озлобен Щуцки. За първи път той проявяваше такава злопаметност. В същия миг полякът издигна автомата си и изпрати дълъг откос над главите им.

— Пак те прихвана нещо — стъписа се Мавриков. — Какво правиш пък сега?

Щуцки посочи мълчаливо с ръка зад гърба му. Група войници от племето с готови за стрелба арбалети в ръце бягаше с изплашени викове от площада. Другите туземци, които идваха зад тях, побързаха да се прикрият зад сградите.

— Провалихме религиозния обред — каза Карин и зареди оръжието си, — затова се сърдят.

— Обясни им какво представлява тяхното мило божество — предложи полякът.

— Те нямат чувство за хумор, Роман. Ще ни убият за няколко минути въпреки автоматите. Арбалетът е сигурно оръжие в техните ръце, уверявам те.

— Радиото! — извика в същия миг Мавриков с неподозиран фалцет. — Ще се свържем с него по радиото. Как не се сетих веднага?

След няколко минути той настройваше малката радиостанции, закрилян от другарите си. Червената стрелка се движеше плавно по скалата. Понякога инженерът се заслушваше за миг и другите двама го поглеждаха в напрегнато очакване, после пак продължаваше да търси. Изведнъж очите му заблестяха триумфално и той каза задъхано:

— Май че го хванах. Никога не бих предположил, че работи на такава вълна. Да, сигурно е той!

Щуцки се запъти към вратата на храма, за да наблюдава, а Мавриков предаде първия сигнал. След няколко секунди в ушите му прозвуча отговорът — точно повторение на сигнала. В тоя момент Щуцки им махна с ръка да се приближат.

— Поддържай връзката! — прошепна полякът, когато се допряха до него. — Престана да ръмжи, макар че съм в окуляра му.

Роботът продължаваше да стои неподвижно на мястото си, само въртеше по-интензивно главата си от една страна на друга, като че ли търсеше нещо. Повърхността му отново бе станала матовосива; по нея не играеха кървавите отблясъци. И щом Мавриков затрака с ключа повторно, на гърдите му бавно започна да се открива синкав екран. Скоро там заблестя светлото изображение на планета, около която обикаляха плавно четири различно големи спътника. Роботът се размърда тромаво и започна да движи ходовата си част, без, разбира се, да знае, че не може никога да излезе без чужда помощ от каменния си кафез. По-важното беше, че той се мъчеше да тръгне към хората от непознатата планета...

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
1/1964 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.